

Νίκος Εγγονόπουλος

Στην κοιλάδα με τους ροδώ νες 1978

(Αποσπάσματα)

Αλήθεια -των αδυνάτων αδύνατο -

ποτές δεν εκατάφερα να καταλάβω

αυτά τα όντα που δεν βλέπουνε

το τερατώδες κοινό γνώρισμα τ' ανθρώπου

- το εφήμερο της παράλογης ζωής του -

κι ανακαλύπτουνε διαφορές

- γιομάτοι μίσος - διαφορές

σε χρώμα δέρματος

φυλή

θρησκεία...

Μπαλλάντα της Ψηλής Σκάλας

Σε κάθε πόλη, συνήθιζε να λέη ο ποι-

τής Απολλιναίρ, υπάρχουν, οπωσδήποτε,

και μερικοί αθάνατοι. Δυνατόν να είσαστε

σεις, κύριε, μεταξύ αυτών, ή, ακόμα,

κι' εσείς, κύριε. Δεν ξέρω. Πάντως για

ένα είμαι σε θέση να σας βεβαιώσω : ότι

υπάρχουν. Δεν αποκλείεται ελάχιστοι.

Όμως υ π ά ρ χ ο υ ν.

ο Θεόφιλος κάποτε ανέβηκε

σε μια ψηλή σκάλα

- αυτόπτες μάρτυρες το λεν –

ίσως να ζωγραφίση μίαν επιγραφή

ίσως ακόμη για να συμπληρώση

το πάνω μέρος

μίας συνθέσεώς του ηρωικής

αλητόπαιδες

- αλητόπαιδες που με τον καιρό

(ως είναι φυσικό)

ανδρωθήκανε και γεράσαν

(δεν ενθουμούντανε πια τίποτε)

κι' επεθάναν

ευυπόληπτοι και

"φιλήσυχοι αστοί" –

αλητόπαιδες - ξαναλέω –

για να παίξουνε και να γελάσουν

ετραβήξανε

την σκάλα την ψηλή

κι' ως γκρεμοτσακιζόντανε

έντρομος

ο Θεόφιλος από τα ύψη

επρόσμεν' ελεεινός σακάτης

θέλεις κι ακόμη

λιώμα

στο χώμα

να βρεθή

αλλ' - ω του θαύματος ! –

προσεγειώθη

απόλυτα σώος κι' αβλαβής

(πάντως κάτι σαν νάπαθε το ένα του πόδι:

χώλαινε ελαφρυά μέχρι το τέλος της ζωής)

μα ναι σας λέω

ακέργιος

απ' την κορφή ως τα νύχια

από την πτώση

μόνο που τα σεμνά φορέματά του

είχαν γενεί χρυσά ωσάν τον Ήλιο

το πρόσωπό του

σαν τη Σελήνη - είτανε λεν χλωμός –

σαν τη Σελήνη φωτεινό

- αυτά τα δυο αστέρια

είθισται να συνυπάρχουν

στα εικονίσματα της βυζαντινής ζωγραφικής –

και αν κατόπι επήγε να κρυφτή στη Μυτιλήνη

είχ' έμπει στην αθανασία πια:

επέπρωτο πλέον να υπάρχη αιώνια

α θ ά ν α τ ο ς

- πιθανόν μαζί με τον αείποτε σκουντούφλη συμπολίτη του

Γεώργιο ντε Κήρυκο

και με τον Μπεναρόγια –

ανάμεσα σε τόσους

και τόσους

και τόσους Βολιώτες

που εξήσανε και πριν

και κατά τη διάρκεια

κι ύστερα

από του

τραβήγματος της ψηλής της σκάλας

τον καιρό

Τα Βάσανα της Αγάπης

Du musst das Leben nicht verstehen,

dann wird es werden wie ein Fest.

R.M. RILKE

καθώς ανέμισαν

τα μαλλάκια της

έτσι μπροστά στα μάτια

μου

λες και σαν ξαφνικά να ξύπνησα

και για πρώτη φορά

την είδα

- και την επρόσεξα –

την ωραία

νεαρή

κόρη

με συνεκίνησε

η αρμονία

των κινήσεών της

η ραδινότης των μελών

του κορμιού της

η γοητεία του βλέμματός

της

η απαλή στρογγυλάδα

των μαστών της

η όλη χάρη τέλος

που ανεδίδετο

από το

κομψό

ολόδροσο

πλάσμα

κι' αμέσως σκέφτηκα

- και "φιλοσόφησα" –

ο νους μου πήγε

στον αγαθό εκείνον

που μπορεί κάποτε

- μα είμαι βέβαιος –

να υποφέρη

μαρτυρικά

να δυστυχήση

σα θα φαντάζεται

πως έχει σκέψη

κι' έχει ψυχή

το τρυφερό

το αιθέριο

το

πλασματάκι

και να ματώνη η καρδιά του

ν' απελπίζεται

ως θ' αποδίδη

έστω και

κόκκο νου

στ' ολότελα

άδειο

μικρό

κρανίο

[Νίκος Εγγονόπουλος, Στην κοιλάδα με τους ροδώ νες, Εκδόσεις Ίκαρος, Αθήνα 1978](#)